

OPINIÓ

FSM de Nairobi versus FEM de Davos

LLUIS
Busquets
i Grabulosa

Del 22 al 25 de gener passat se celebrà a Nairobi el VI Fòrum Social Mundial (FSM) que va néixer el gener del 2001 a Porto Alegre (Brasil) en contraposició al Fòrum Econòmic Mundial de Davos, que també se celebra cada gener des de fa 38 anys. La trobada d'enguany fou del 24 al 28 de gener.

A Suïssa, a l'Hotel Steigenberger Belvedere d'alt estandíng, hi participaren 2.400 assistents, entre líders polítics, empresarials i acadèmics. Els temes públics (segur que n'hi deuria haver de privats!) eren clars: canvi climàtic, situació d'Orient Pròxim, globalització de l'economia, vies per assolir que l'OMC (Organització Mundial del Comerç) reprengui les negociacions de la Ronda de Doha per alliberar el comerç mundial.

A l'Àfrica hi havia centenars de debats –pobresa, sida, deute, violència sexual, acords comercials, nodriment, aliments transgènics...–, milers d'activitats a llocs diferents, milers i milers d'activistes africans que no poden mai desplaçar-se al Brasil, multicitat de propostes. Es vol un escenari, no una declaració final com la tan cri-

ticada «manifestació de Porto Alegre» que signaren 10 persones el 2005. **Chico Whitaker**, un dels fundadors del FSM, guardonat l'any passat amb el *Right Livelihood Award* (el premi Nobel alternatiu), ho té clar: «Un altre món és possible, però ha de ser la societat civil la que canviï les coses des de dins del sistema, amb un reformisme radical. Ni governs ni partits polítics impulsaran canvis!» Per això s'ha projectat que el 2008 la reunió no tingui cap lloc de trobada sinó que es facin milers d'activitats d'arreu del món, connectades per Internet, per expandir els impactes positius del Fòrum actual (s'està creant una *Web ad hoc*). Potser el 2009 es faria una altra trobada mundial.

Per als del FSM, Davos no ajuda a sortir de la pobresa perquè entenen la globalització com la internacionalització del capitalisme i aquest, cercant el màxim benefici a curt termini, destrueix el medi ambient i no té en compte la persona. Per als del FEM, Porto Alegre és una simple *kermesse*, que es limita a denunciar sense proposar solucions ni alternatives.

A Davos, el canvi climàtic s'ha tingut molt en compte per primera vegada en la seva història. Per al president del Fòrum, **Klaus Schwab**, cal reduir les emissions de CO2 abans no sigui massa tard per fer front a conseqüències econòmiques i d'inseguretat inimaginables. Justament **George W. Bush**, aquells mateixos dies, demanava reduir en 10 anys l'ús de combusti-

bles fòssils en un 20% en benefici dels neutres com el bioetanol, elaborat a partir de plantes. (Males llengües asseguren que des de Davos s'ha pretès oferir als països llatinoamericans responsables –la Venèçuela de **Chávez** i el Perú de **Morales** són considerats simplement «populistes»– l'establiment de plantes per generar biocombustibles.)

Un altre tema clau hauria estat la mirada vers Orient. Per primera vegada un terç de la població mundial ha passat de ser simple espectador a participi de l'economia mundial. El centre de gravetat es desplaça vers l'Est i la correlació de forces ha canviat. Encara que l'any vinent és possible que per primera vegada el creixement d'Europa s'iguali amb el d'Estats Units, aquí no valdrà la pena produir, segons **Mario Moretti**, president de Geox, la tercera empresa del món en calçat urbà. Tothom ho veu. Orient no vol subsidis, sinó desenvolupar les seves economies. Xina i Índia s'estan avesant a la tecnologia dels EUA. Si Europa vol seguir essent competitiva, en comptes de vendre productes haurà de comercialitzar projectes, creativitat, protecció industrial, valor afegit i experimentació en universitats. Segons la consultora suïssa Prognos Institute, «l'any 2009 Xina substituirà Alemanya i l'EUA com a primer exportador mundial». Problemes? La manca de transparència dels mercats de capitals globals, de derivats i els opacs fons d'inversió d'alt risc, els *hedge funds*, que ja s'ha posat el G-

8 a l'agenda per tractar en la propera reunió de juny (sembla que controlen 1,3 bilions de dòlars entre futurs, opcions i d'altres encara més intangibles). Però, podrà seguir el G-8, el grup de grans països industrialitzats? Actualment, a més de Rússia, Índia, Xina, Brasil, Mèxic i Sud-Àfrica assisteixen ja a les seves cimedes en qualitat d'observadors. Res d'estrany que **Ian A. Goldin**, de la Universitat d'Oxford, deixés anar a Davos que el canvi del G-8 vers el G-20 (països emergents, com ja hem explicat aquí, liderats per Índia i Brasil) «serà inevitable».

El tercer tema de fons que es va tocar a Doha va ser l'intent de desencallar les negociacions que han de permetre la liberalització total dels intercanvis comercials (productes agrícoles, bens industrials i serveis). Recordem que no sols l'anterior edició acabà amb estrepitós fracàs, sinó que també hi acabaren les negociacions entre les sis potències comercials del món (EUA, UE, Japó, Índia, Brasil i Austràlia) el passat juliol, cosa que impedí concloure a finals d'any la ronda de Doha (iniciada a la capital de Qatar el 2001) per liberalitzar el comerç. Cal saber que en el període 1995-2001, la UE gastà 96.000 milions de dòlars en ajudes internes a l'agricultura (66.200 els EUA i 41.800 el Japó). Només l'any 2000 els estats desenvolupats sumaren 200.000 milions de dòlars en subsidis als seus agricultors. Després de l'acord de desmantellar les subvencions a les exportacions agri-

coles l'any 2013, Brussel·les proposava retallar les subvencions internes en un 75% si els EUA retallaven les seves en un 65%. Però Washington sols acceptà reduir les seves subvencions agrícoles un 60% si la UE i Japó disminuïen les seves en un 83%. L'horitzó de promoure el desenvolupament dels països més pobres a fi que el 97% de les seves exportacions entrés als mercats rics sense pagar aranzels també se n'havia anat en orris. Ho vam explicar aquí mateix el passat 9-X. La ministra suïssa d'Economia, **Doris Leuthard**, convidà a una reunió informal representants de la UE, dels EUA, Brasil, Índia i vint països més. **Peter Mandelson**, comissari europeu de Comerç, declarà que la UE s'havia apropiat a les peticions del G-20. Encara que l'EUA rebutgés retallar encara més els subsidis interns que concedeix als seus agricultors, **Pascal Lamy**, director de l'OMC estava eufòric i declarà que reprendre les conversacions podria ser qüestió de mesos i no de semestres...

Entre *kermeses* i cimedes d'homes encorbatats en hotels d'alt estandíng, ens trobem potser més rics, però amb una xarxa de problemes més punyents. D'on en trauran més beneficis els homes i dones de carn i os que més ho necessiten? Si Davos donava Àfrica per perduda (de 850 milions d'habitants, només hi tenen veu uns 50 milions de ciutadans), el Fòrum Social que no s'aturi i segueixi sent la consciència dels homes encorbatats de Davos!

lbusquetsg@uoc.edu

Domingos Dosil

JOAQUIM
Bonaventura
i Ayats *

Un dia de platja amb els seus amics, ara fa molts anys, en **Domingos** va tirar-se de cap a l'aigua amb la mala sort de trobar-hi unes pedres que el deixarien en cadira de rodes per tota la vida. Després de passar per un llarg rosari d'hospitals, d'anades i vingudes i de comprovar que no caminaria mai més, l'home va quedar assegut a casa, mirant la riu de Muros, i comptant les gotes de pluja que regalimaven en els vidres d'una finestra gallega veient un paisatge impressionant, però molt dur per als homes i les dones que hi viuen.

En Domingos un dia va decidir arrencar el vol. Va convèncer uns quants discapacitats que vivien en aquella comarca i va crear una petita associació que avui dia està plenament operativa. La feina, la creació de llocs de treball eren les prioritats que tenien i van muntar una fàbrica de bosses de plàstic

que és tot un exemple de producció i que sense voler, és la primera empresa del conegut Concello de Carnota, present en els mitjans de comunicació pels efectes del *Prestige* i altres patacades de la natura, com ara els incendis d'aquest passat estiu.

Darrere de la seva visió de les coses, i també d'una excepcional manera de treballar i amb una gran humilitat, ha presidit durant molts anys la Confederació Gallega de Minusvàlids Físics, que partint gairebé de res, però amb bona gestió, prudència i també això que nosaltres en diem seny, ha deixat darrere de tot plegat més de 1.000 llocs de treball, quasi tots per gent disminuïda. La Cogami té fusteries, magatzems de recanvis de cotxes, diversos centres de trucades telefòniques, empreses d'alimentació, arts gràfiques i tots els quioscos de premsa de La Corunya i altres ciutats gallegues. Està considerada una de les entitats més importants d'economia social de Galícia i també d'Espanya. A diferència d'altres indrets, han sabut aprofitar els recursos que la Unió Europea ha dedicat a la transformació dels territoris, i així poder millorar la qualitat de vida, en aquest cas d'un sector que si no rep un cop de mà ho té molt difícil.

En Domingos Dosil va deixar el càrrec dissabte passat, i ho ha fet amb el convenciment que després d'alguns anys d'esforç personal i col·lectiu ha valgut la pena. És una de les persones més senzilles que coneix i també de les més impressionants que m'he trobat mai, ja que ningú diria que ell ha estat el màxim protagonista d'aquesta petita revolució que han dut a terme els nostres companys de Galícia.

Segurament anant aquell dia a la platja en Domingos va tenir un mal dia, però el cop de cap a la pedra va canviar la vida a molta gent. Són mals moments que un pot tenir, però ell va saber donar-li la volta. No tothom aconsegueix girar la vida com un mitjó, i treure'n la part bona. Per cert, a l'altre costat de Ria, molt a prop, hi ha un poble que és diu Porto do Son, que és conegut gràcies a **Ramon Sampedro**. Tot i que em declaro entusiasta de la gent que va en direcció contrària, reconec que són històries molt diferents, i jo sóc partidari que s'expliquin totes. A la pel·lícula d'en Domingos Dosil també hi ha una passió excepcional. Des del cap de Creus a Fisterra, hi ha molts quilòmetres, però aquí l'apreciem i sobretot envegem els seus encerts. Per això els expliquem...

* Vicepresident de MIFAS

Tòtem i tribu

EMILI
Piera

Diu l'empresari **Federico Félix** que els valencians no fem tribu. Si fóssim tribu ens identificaria un animal totèmic, pel que sembla passa sempre. Al meu parer l'esquinçat toro hispànic resultat d'integrar tot el que va de **Viriato a Rocío Jurado**, ningú és perfecte. A Catalunya tenen ara un animat debat diferencial que presa com a referència totèmica el guarà català, l'ase català, una noble bèstia de major format que el burret de **Juan Ramón Jiménez**. Diuen bastants catalans clarividents i de bona posició –de **Jordi Pujol a Antoni Puigverd**– que el guarà és l'extensió de la cultura de la conya, de la reticència i que –són paraules de Pujol– «és un animal que no aspira a la victòria, ni tan sols al respecte».

Greu dilema per als catalans. Malgrat la simpatia incombustible que tinc pels burros, i que un

home, en matèria de salut venèria, en capicament per mantenir-se al seu lloc i, fins i tot, en nombre de cames, a penes pot arribar a mig ase, crec que tenen raó els que l'objecten com a símbol polític: la guitza no és un argument i l'obstinació és l'energia dels necis. Carregar i resistir està molt bé per als temps dolents, però què faran en els bons? Tampoc cal veure la conya com una amenaça: als catalans els ha servit per apoderar-se del gran tresor que és avui la producció nacional televisiva de rialles i entreteniment, i guanyar diners, també és molt català.

Els de Sueca no tenim aquest problema. Al nostre escut hi figura un gos. Lligat. Quan ens pregunten per què, les refetes varien: «per què no ens el furten». O bé: «per què no s'escapi». El ratpenat de València té problemes per les seves evidents connexions troglodites i «draculines» encara que els entesos diuen que és una deformació del drac, però el drac ja el tenen atrapat els xinesos, deu ser per això que hi ha bastants locutors que pronuncien *Juan Lerma* o *Església dels Sants Iuans*.

empica5@yahoo.es

Diari de Girona

Fundat el 1889

Edita: Diari de Girona, S. A.
Edició digital: www.diaridegirona.cat
Director General de Continguts: Ferran Belda.
Director General de Gestió: Juan Antonio López.
Subdirector General de Gestió: Llorenç Galiana.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor. Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements) i Alfons Petit (Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Girona i Edicions), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Martí Ferrer (Disseny).
Gerent: Miquel Miró i Oriola. Publicitat: Francesc Martí. Distribució i Promocions: Enric Cullerell. Subscripcions: Pepa Cinca. REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT: Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona. Telèfon: 972202066. Telèfon del Club Diari de Girona: 972202042. Correu electrònic: diaridegirona@epi.es. Fax de Redacció: 972202005. Fax Administració: 972224825. Fax Publicitat: 972212587. Delegació a l'Alt Empordà C/ Joan Regla, 5, 3r E. 17600 FIGUERES. Telèfon: 972509909. Fax: 972509369. Delegació a la Garrotxa Delegada: Txell Masó. C/ Plaça Clara, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT. Telèfon: 972268811. Fax: 972268150. Delegació a la Selva C/ Jaume Ferrer, 2. 17300 BLANES. Telèfon: 972334353/972332365. Fax: 972332805. Impressió Arts Gràfiques de Girona, S.L. Avinguda Mas Pins, s/n. Polígon Riudellots de la Selva (Girona). Telèfon: 972477595. Fax: 972477359. Distribució Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972400630. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.
Prohibida qualsevol reproducció als efectes de l'article 32.1, paràgraf segon, LPI.

Adaptat a la Llei de Protecció de Dades per:

Difusió controlada per: